

ring, og efter den synes det at være rigtig, at Andrageren har faaet de to nævnte Saar, og at det ikke kan benægtes, at Samheden i Venet kan være en Følge af de ham i Krigen overgaaede Læsioner. Saa snart Finansministeriet faar denne ny Lægeerklæring, at se, kan der jo ikke være nogen Tvivl om, at den paagældende vil erholde den Invalideunderstøttelse, hvorom han saa længe og forgæves har ansøgt; thi da er jo netop det Moment kommet frem, som i Henhold til den sidste Invalidelov af 1889 — foruden mange andre Afkomster, der kunne foreligge eller mangle i enkelte Tilfælde — hjemler ham Afgang til Invalideunderstøttelse. Naar der nemlig blot er en Mulighed til Stede for en Sammenhæng mellem, hvad der er overgaaet ham i Krigen, og den Tilstand, hvori han nu befinder sig, har Finansministeriet den Hjemmel, som man altsaa ved Behandlingen af de tidligere Andragender har manglet, og der vil da, som sagt, blive ydet ham Invalideunderstøttelse. Om hans Afkomster i øvrigt næret jeg ikke den ringeste Tvivl, da han jo vistnok maa siges at være værdig og trængende, endogsaa i betydelig Grad, hvad begge disse Prædikater angaar. Men, som sagt, jeg maa værges Finansministeriet mod at have taget fejl, da det netop er de mangelfulde Lægeerklæringer, der tidligere have bevæget til og nødvendig gjort Afslag.

Ordføreren (Bust): Meningen med Ministerens Tale over for disse to Andragender er jo, at han, hvad det sidste angaar, vil tage fuldt Henhyn til Udvalgets Indstilling. Hvad det andet angaar, skal jeg kun bemærke, at det glæder os, at Ministeren har stillet et Ændringsforslag til Tillægsbevillingsloven. Da Betænkningen blev afgiven, var dette Afskytke ikke nærværende i Finansudvalget, og vi kendte det altsaa ikke. Men jeg kan ikke paa Udvalgets Begne, som den højtærede Minister ansteds, tage Indstillingen tilbage; thi naar den nu bliver henvist til Ministeren, og vi komme til at forhandle i Finansudvalget angaaende Ændringer til Tillægsbevillingsloven, ville vi jo nok kunne naa hinanden, da der jo lader til at være Villighed fra begge Sider til at støtte Manden. For saa vidt taffer jeg den højtærede Minister for hans Standpunkt. Hvad derimod det andet Punkt angaar, vil jeg tillade mig at sige, hvad jeg ogsaa udtalte, da jeg først havde Ordet, at vi her ved denne Invalide have et af de smukkeste Tilfælde, jeg længe har set. Forholdet er jo dog det, at Manden allerede ved Frederica blev gjort i den Grad ufampdygtig,

at han saa to Maanedes paa Lazarettet i Odense. Men lad det ogsaa gaa, som Ministeren siger, at det ikke var noget videre Saar; saa vidt jeg hørte, mente den højtærede Minister, at det første Tilfælde ikke var noget videre. Men den 24de Juli 1850 blev han saaret ved Isted i den Grad, at en Splint blev taget ud af Venet. Det forekommer mig, at naar der kommer Andragende fra en saadan Mand, om hvem vi vide, at han har ligget 5 Aar i Tjenesten og er bleven Dannebrogsmænd under Krigen, saa at han maa have været en særlig dygtig Soldat, en Mand, der bitterlig to Gange er bleven indlagt paa Hospitalet paa Grund af Saar, synes jeg nok, at der over for den Slags Tilfælde, som ikke kommer igen hver Dag, kunde have været vist nogen større Smødekommehed. Hvad det sidste Tilfælde angaar, nemlig hans Deltagelse i Istedslaget, synes jeg, det maa indrømmes, at han der blev saaret for Alvor, maaste ikke saa stærkt, at han kunde erklæres fuldstændig ujenstydigt, men dog senere, da han havde ligget en Tid paa Lazarettet. Men hvorom alting er, naar der er Enighed om, at den højtærede Minister i Henhold til Distriktslægens ny Erklæring vil tage Sagen op paa ny, er der jo Haab om, at den paagældende Mand vil faa denne Understøttelse, som det forekommer mig, at han virkelig fortjener.

Finansministeren (Lüttichau): Jeg finder dog Aaledning til at udhæve, at den ærede Ordfører maa have overhørt, at de Lægeerklæringer, der ere komne til Finansministeriet — jeg har jo ladet Sagen undersøge — synes at tyde paa, at der i Istedslaget ikke blev berøbet ham nogen Splint af Venet, at der altsaa har foreligget, som jeg tillod mig at sige, mindre fuldstændige eller ikke tilstrækkelig fuldstændige Lægeerklæringer, paa Grundlag af hvilke de tidligere Afgørelser ere faldne. Det er saa meget glædeligere, at der nu kommer en tydelig og god Lægeerklæring frem, saa at Manden kan faa sin Ret.

J. S. Jensen: Efter de faldne Udtalelser maa jeg rette en Tak til det ærede Finansudvalg, den ærede Ordfører og den højtærede Minister for de Udtalelser, der ere fremkomne om Skomager Nørholm fra Bælum. Naar den højtærede Minister udtalte, at han første Gang ikke blev saaret og sidste Gang ikke mistede en Benplint, er det rimeligvis nok rigtig. Han blev første Gang ikke saaret, men han fik et saadant Tryk af Euglen, at han kom to Maanedes paa La-